

Maxima Amour

Af samme forfatter

- ⌘ Værensfilosofiske kilder: *Diogenes • Stirner • Nietzsche • Heidegger • Sloterdijk* (2016, 2020)
- ⌘ Søren Kierkegaardrariteter – *nye vink til filosofien* (2016, 2020)
- ⌘ Liebhaverloven (2016, 2020)
- ⌘ Klaviatur til teknologi- og videnskabsfilosofi (2016, 2020)
- ⌘ Pædagogisk filosofi og finesse (2016, 2020)
- ⌘ Filosofiks – *idehistorisk udviklingsspil* (2016, 2020)
- ⌘ Idéhistorien: Tekne-logi • Tid • Tænkning (2019)
- ⌘ Heideggerkuriosa – *sort tænkning?* ♥ (2021)
- ⌘ Köngehuset – *en prekær idéhistorie* • Essays (2021)
- ⌘ Minima amour – *annekser til kroppens filosofi* (2021)
- ⌘ Køn • latter • tænkning (2021)
- ⌘ The missing lingo: Aforismer • epigrammer • essays (2021)

Bøger fra Liebhaverbog.dk

Ulrik Huusom

.

Maxima amour
og formernes filosofi

Liebhaberbøger

Ulrik Huusom
Maxima amour

Copyright © Ulrik Huusom og Forlaget Liebhaverbøger, 2021

2. udgave, 1. oplag, 2021

Omslag: Ulrik Huusom

Forsidefoto: Frk. Lespugue, replika. Originalen er anslået til 25.000 f.v.t. Siden 1864 er lignende statuetter blevet kategoriseret 'skamløs Venus'.

ISBN: 978-87-93577-12-1

1. udgave: *Maxima amoralia* (© Liebhaverbøger, 2016, e-bog)

Tryk og indbinding: ScandinavianBook, LaserTryk, Aarhus
Papir: Inkjet-Silk 130 g

Forlaget Liebhaverbøger
www.liebhaverbog.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af eller kopiering fra denne bog, er ifølge ophavsretsloven kun tilladt inden for begrænsningerne i overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan. Enhver anden udnyttelse er uden forlagets skriftlige samtykke forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Undtaget herfra er korte uddrag i forbindelse med anmeldelser.

Indhold

Forord:	9
Indledning: Metoder og undersøgelsens gang:	
kildeannalernes fejlbehæftethed	11
Sproglig kriminalitet	12

Første del: Brystets idehistorie

○ Verdensrøven korrigeret	24
○ Brystkort	29
○ Løjnefaldende tese: <i>fortrinsvis brysttøj</i>	38
○ Idéhistoriske nedslag og oversigter	45
○ Cirkler	53
○ Navlen	54
○ Øjet	54
○ Lille brystbog	61
○ Brystkuriosa	62
○ Amning	63
○ BH-ens udvikling i vor tid	65
○ Store bryster	66

Anden del: Vulvas idehistorie

○ To teser: Navle- og brystfallossens indflydelse	74
○ Vulva-crawl	80
○ Huletænkning = vulvalignelser	85
○ Idéhistoriske nedslag og oversigter	86
○ Den Store Moder	86
○ Misundelse	93
○ Religionen og <i>V</i>	97
○ Malerkunstens Venus 'er: blufærdig eller bluff-færdig?	99
○ Skødesløshed	108
○ Lille <i>V</i> -ordbog	114
○ Årets Dame	118

Tredje del: Fallossens idehistorie

○ Kors-i-røven	123
○ Idéhistoriske nedslag og oversigter	134
○ Priapus	134
○ Dionysos	135
○ Jehovask	136
○ Hermes	137

○ Satyrer	140
○ Frihedstræer i oplysningstiden	142
○ Moses den hornede	145
○ II: Livstræet og kors i røven	149
○ Horn og horny, har en særlig sammenhæng	151
○ Lille parlør	153
○ Fremtidens sex / seksualitet	163

Fjerde del: Perspektiver og konsekvenser i vor tid

a) Pekuniære og pulitiske områder	166
○ I: Flag og våbenskjold m.m.	166
○ Piratflag	172
○ II: Bogstaver	178
○ III: Laurbær, penge og medaljer – <i>en pekuniær tradition</i>	179
○ Pralepenge	182
○ Skilte	185
b) Udklædning og afklædning	185
○ I: Halsmode	185
○ Historisk tøjmode	190
○ Moderne tøjmode	193
○ Bling-bling	199
○ Hængerøven	200
○ Sko- og taskemani	201
○ II: Hovedbeklædning	202
○ III: Hår	203
○ Skæg	208
c) Andre kropstegn:	
○ IV: Indlæg og silikone	209
○ V: Farvelade	209
○ Palettens grænser	210
○ Malerinder	216
○ Tatoveringer	218
○ Omskæring	222
○ Manipuleret hovedpasform	224

Flere kropstegn:

○ I: Øre = 0	224
--------------------	-----

○ Næsen	224
○ Foden	225
○ Duft	227
○ Analkunst	231
○ II: Omfavnelser	236
d) Nærig, næring og nydelse	237
○ I: Røg og skodderikker	237
○ Blow	240
○ II: Søde sager	241
○ III: Sut og sutteflasker en masse	242
e) Parringsdans og -musik	245
○ I: Dans	245
○ II: Darwin og fuglesang – <i>parringskald, til knald</i>	253
○ III: Sang, plader og pladder	254
○ IV: Instrumenter	256
f) Sport ist das Ort: abort, afsport eller, vig bort?	258
○ I: Bold	258
○ Olympiske lege o.a. religiøse festspil	262
○ II: Ligspil	264
○ III: Stødkuglespil	266
○ IV: Brætspil	267
○ V: Ringspil	268
○ Cykling	270
○ VI: Dressur	272
○ Kys	275
○ Børn	278
○ Latter	281
g) Arkitektur, sexbomber og andre teknikker	282
○ I: Krigsvåben	283
○ Støkkemetoder	285
○ Et omdiskuteret S/M-foto	291
○ II: Bomber, skydere og skiderikker	294
○ III: Andre redskaber	297
○ IV: Brugs- og ragekunst	299
○ En moderne variation	303
○ V: Arkitektur	309

○ VI: Kirke(k)lokker	313
h) Flere stive tegn	314
○ I: Bogstaver	314
○ II: Taltegn	317
○ III: Asterisk	317
i) Opsamling på den vedholdende religionani	319
○ Forhudsøjne eller -skød?	319
○ Jomfruelighed	321
○ Samleje	323
○ Puritanisme	325
○ USA	326
○ Internationalt	327
○ Homo sapiens og raseri	328
<i>Femte del: Juridisk efterspil</i>	332
Konklusioner: Smid sutten	338
Efterskrift: Ryst hjernen	339

Forord til 2. udgave

Denne udgave medtager 1. udgavens alternative titel, *Maxima amour*, som hovedtitel. Det er den eneste ændring.

Forord

Når jeg hører ordet kultur, smider jeg buxerne! (C. E. Soya).

“Der er rene ting, og der er snavsede ting. Men hvis man lader de smudsige emner passe sig selv, hvad er der så snart tilbage af de andre? Og hvis filosofien fra starten og uden at stille spørgsmål accepterer forhåndsinddelingen i ’rent’ og ’urent’, hvad er der så tilbage af filosofien?” (André Glucksmann).

Dette skrift undersøger kvindebrystet, vulva og penissens idehistorie, samt det uafklarede spørgsmål om deres indbyrdes forhold og historiske kronologi i forhold til bagdelen.

Undervejs skal spørgsmålene om blandt andet ”det skønnes ophav” efterspores, tilligemed bud på løsningen af det ubesvarede spørgsmål om brystets areolaområde, pyramidernes og korsets mulige betydning, samt afdække konsekvenser for verdenssamfundet i vor tid og fremover.

Desuden bringes tre teser for dagen. Kort fortalt: a) For det første antagelsen af at kvindebrystet – her kaldt *brystøjet* – er verdens udgangspunktet for et nyfødt ammet barn, b) siden *brystpenisøjet* som værdisætter i opvæksten, samt c) *navlepenissens* indflydelse. Hvad det specifikt henviser – og henfører – til, det kræver naturligvis uddybning.

Ideen til bogen går tilbage til 2001, mens forarbejderne var klar i 2003. Fuldtidsarbejde og andre projekter forsinkede imidlertid udfærdigelsen, først i anden halvdel af 2010, fandt jeg omsider tid til at komme i gang. Udformningen har fået en strammere og betydelig kortere form end oprindelig tiltænkt. Men grundideerne er de samme, også arbejdstitlen *Maxima amoralia*, der, her ganske kort fortalt, angår en gennemgående *læsemetode*, som er nødvendig for at nå til bunds, men som ikke nødvendigvis er lig med konklusionen og ej heller bogens morale.

Arbejdstitlen, der er forblevet hovedtitlen, lå fast i 2002. Den spiller på de værdier mennesker idé- og kulturhistorisk set tillægger den nøgne krops former, medens undertitlen, *kropsformernes filosofi*, er analysen af nævnte værdier og kroppe. Desuden er hovedtitlen et modstykke til Adornos noget gammel-victorianske moralsæt og hans mindre skrift *Minima Moralia*, og alligevel er

der moralkritiske konklusioner i herværende skrift. *A*-slutningen henviser til hunkøn på latin, som for eksempel i romernes Cloaca Maxima – den store kloak – hvori implicit ligger en diskriminerende sammenstilling imellem kloak og kvinder og hvad deraf ledes ud¹. Emneomfangsmæssigt set er det vægtede hunkøn i titlen ikke meget galt for skriftet, men inkluderer tillige hankønnet i nærværende bog. Og spiller i tillæg så rigeligt på *Amor* (-alia) – *amour*. Så det er ikke valgt i en fej (og tilsløret) sags tjeneste, indholdsfordelingen er i hunnernes favør.² Desuden henviser betegnelsen 'maxima' direkte oversat til 'det vigtigste'. Så bliver spørgsmålet hvad som er vigtigst: vulva, amoral eller moral? Eller, måske den vigtigste amoral i idéhistorien, der vil kunne sættes lig den alternative hovedtitel: Maxima *amouralia*.

En 2'er om verdensrøven vil måske også en dag blive presset ud. Jeg har rådet lidt bod på det i form af den lille bog om Søren Kierkegaard (Sørinsk sexologi) jeg skrev sideløbende med dette skrift, og som i sin 3. del behandler spørgsmålet om hvorvidt Kierkegaards *R* nu også egentlig står for 'Røv', som visse fortolkere insisterer på. Hertil kommer et ældre kapitel om Diogenes fra Sinope (Diogenes i tønden) i min *Værensfilosofiske tvekampe*.

Også en stor tak til illustratørbranchen (billedhuggere, fotografer, grafikere, malere, plakatkunstnere, skulptører og tegnere m.fl.), herunder de, det ikke har været muligt at opspore. Jeg har også selv forsøgt mig ud i en del illustrerende tegninger til dette skrift, det må læserens øjne bære over med.

God fornøjelse

Ulrik Huusom, København, sommer 2012.*

* Optagelse af nyt stof standsede den 1. september 2013, med undtagelse af et par daterede tilføjelser i hhv. 2014 og 2015.

¹ Tilføjelse primo 2015: *A*-et i *A*-moralia spiller således ikke på en partipolitisk liste A.

² I nyere tid er der ganske vist gået en del inflation i det første ord: en victoriansk Fakebook-ejers nyfødte barn døbes Maxima (2015), og anvendes som tavlerekvisit, kædet sammen med vulva (Max. Vulva; eller kæmpekussen) hos en deprimeret filminstruktør (2014). Betegnelsen kan hverken børn/et menneske eller en kvindeskede dog leve op til – et kunstværk eller filosofibog derimod. M-et kan give max. mindreværd og overbelastning. Tidligere er Maxima også anvendt for bl.a. et computerprogram (1968), tildelt et royalt barn i Holland (1971), samt i andre handelsmæssige sammenhænge.

Indledning

Metoder og undersøgelsens gang

– *kildeannalernes fejlbehæftethed*

Seksualmoralens eneste princip: anklageren har aldrig ret. *Adorno*

Falsk er for os enhver sandhed, der ikke afgiver et grin. *Nietzsche*

Se moderne på fortiden og historisk på nutiden. *Brusendorff & PH*

Enhver filosofi, der kan puttes i en nøddeskal, hører hjemme der. *S.J. Harris*

Når fortiden undersøges må man naturligvis acceptere en begrænsning i erkendelseshorisont, man befinder sig i den *hermeneutiske cirkels limbo*, vi er kastet ind i tidshorisonten på et vilkårligt sted, det er vilkårene. Heraf følger, at man som altid, er nødsaget til at fortolke sig ind på en meningsfuld horisont eller sammenhæng. Faktisk empiri, historisk overleverede relikter, statuer og anden brugskunst kan ikke tages for pålydende, de må *kritisk* indtænkes i en meningsfuld sammenhæng, det samme gælder overleverede kilder, stentavler m.m. Kildekritikken må også inddrage *eksakt empiri*, en testning af en statues sten- eller træalder, er eksempelvis ikke nødvendigvis en nøjagtig afspejling af selvsamme artefakts tilblivelsesperiode, den må altid dateres yngre end materialets alder. Meningsfuld sammenhæng forudsætter naturligvis *tænkningens love*, konsistens og følgerigtighed, og et stort mål af konsistent *konstruktion* (intuitionisme). En ”realistisk” eller tanken om en ”naturalistisk” model eller naturtro afbildning af virkeligheden, må i første omgang forkastes som en temmelig naiv tanke, i denne undersøgelse skal alligevel gentænkes fysiske fænomener i kultursamfundene, hvor jeg antager, at der ikke er blevet *kigget* dybt nok – det er alt *for* kulturelle øjne, der tidligere har kigget – *hvad forestiller fænomenerne egentlig*, når man tager ”naturlige øjne” på? Tesen er generelt den, at der må kigges *uartigt*, for at kunne besvare de tre stillede spørgsmål. Nietzsches motto om en *omvurdering af værdierne*, at vende op og ned på dem med 180°, som han beskriver, at der angivelig skal have hændt i antikken, må reelt genovervejes som metodisk regel, men i denne sammenhæng endnu dybere end Nietzsche forestillede sig, idet der formentlig er

forekommet indtil flere omvurderinger både før og siden.

Undersøgelsen eftersporer tre sådanne omvurderinger, der afstikkes i de *tre første dele*. I *fjerde del* uddybes tesaerne i forhold til en række moderne fænomener, og i den *femte del* omvurderer jeg det hele en fjerde gang, hvor juridiske konsekvenser afstikkes. Undersøgelsen vil desuden være tilføjet *idé-historiske nedslag* og *oversigter* samt undertiden pædagogiske *bokse*, *hip* og *spørgsmål*.

Uartig eller psykoanale problemer?

Usømmeligheder kalder som regel på Freud, men hans psykoanalyse er i problemer når (hvis) den skal forklare sin metode, eftersom årsager, empiri, fortolkning, forklaring og motiver (herunder intentionalitet) ikke kan forklare hinanden, de er alle dele af samme kompleks. Men forskellige, hvorfor de ikke kan sammenblandes som forklaringsmodel. Endelig så følger heraf, at metoder ikke er identisk med en forklaring.

(Jan Faye samler koncist op på problematikken i *Athenes kammer*. 2006, 2. udg.: 43 ff.).

Indvendingen gælder de fleste metoder, men bliver alligevel et formaliseret logisk forsøg på at lukke munden på Freud. Jeg skal med min metode i nærværende bog søge at komme uden om denne hindring, igennem, som sagt, fokusere på kontante fysiske former og vedvarende ubetinget gå til stregen: tænke uhøvisk som princip; som regel har det blotte øje ret når det tænker usømmeligt, når det kommer til former, idet de er symbolske, og derfor med modsat fortegn end hvad en rensset tekniceret linse optager.

Allerede hér vil den strenge logiker grangiveligt indvende at jeg forbryder mig på just ovennævnte indvendinger i forbindelse med forklaringer, og dermed lever jeg netop op til førstnævnte intenderede læseprincip. Når det kommer til seksualitetens område, da gælder det netop om at overskride grænser for overhovedet at kunne knække gåder.

Sproglig kriminalitet:

Jeg har i dette skrift tillige begået adskillige sproglige forbrydelser, Dansk Sprognævn ville nok få klumper i buxen, om omfanget af denne undersøgelse vil gå op for dem. Det har dog været nødvendigt at overskride – ikke kun overskide – det herskende sprogdekorum, menneskenes udgangspunkt er nu engang beskidt og bæskidt, det kan idé- og kulturhistoriens artige eufemismer ikke skjule. Menneskene er det stadigvæk, sprogenes rette og oprindelige naturlige brug og betydning (etymologi), er nødvendig for at belyse disse vilkår. Dér hvor jeg har manglet sprog, har neologismer ligeså naturligt været nødvendige. Herunder har jeg også fundet det nødvendigt at indlemme såkaldte kimæreord, også kaldt ”luderord”, der kobler sig på tværs af gammelkendte

betegnelser (tanker), tilsvarende må enhver filosof selv være åben over for alle de tanker der tilbyder sig; kun et indskrænket og fladbundet hoved kender svarene på forhånd. Skulle nogen finde det temmelig terrible sagt med hævede bryn og stram Oxfordattitude, og det skal der nok være nogen der synes, så skal man huske på, at det terrible er afledt af *terribile* (lat.), det forbavsende, der i renæssancen blev til livlighed, kraft og ild.

Og privatsfæren: En og anden vil sikkert hævde at jeg er gået for vidt i dette skrift, at jeg har strippet alt og alle. Ja, og indimellem er der tilmed tilnærmelsesvis persiflage, men kun i pædagogiske øjemed. Retfærdigvis skal det også siges, at *ingen* trods alt er gået ram forbi, jeg selv inklusiv, og det vil nogle sikkert også beklage sig over; undervisere, og navnlig gymnasieundervisere er dog vant til at høre på ureflekterede retiradekor, BS-følsomhedstærskelen er temmelig høj, man deler perler ud til højre og venstre til hele svineflokken – kan det nogen gange synes – og alligevel må bullshittasten evindeligt tages i brug. Vigtigt er at det ikke tages personligt, derimod alvorligt og til personlig til efterretning. Den skin(d)barligste 'sandhed' må være det vigtigste i denne sammenhæng, jeg vil samtidig nævne, at nogle fag nu engang tager 'sandheden' mere alvorligt end andre. Det burde heller ikke være nødvendigt at tilføje, at kun jeg er ansvarlig for det skrevne. Skriftets kontante form kan naturligvis heller ikke tages som afspejling af omgangen med mennesker, der må naturligvis skelnes imellem det talte og det skrevne ord, der altid vil være mest lydefrit og reflekteret nedfældet og betydelig mere pædagogisk-diplomatisk sagt til ansigtet, men jeg har vanskeligt ved ikke at sige 'sandheden' i begge hemisfærer på trods af alle kulturelle bindinger og nervestrenge. Det burde folkeopdyrkes noget mere i flere sammenhænge: prøv den lystne tilfredsstillelse der ligger i at fortælle "sandheden", som ofte kun filosoffer, forskere og kunstnere kender til, og ellers ofte kun har huseret i omklædningsrum, værksteder eller er blevet hvisket ud igennem en finger for munden. Kunsten at sige sandheden utilsløret, kunne handelsfolk, pinger, politikere o.a. lære noget af. Denne skjulte "sandhed" har altid været skjult bag forskydninger, variationer og omformulerede former og sprog. For kroppens vedkommende afslører håndfagter og kropsstammen typisk ofte tydeligt hensigten for de fleste, hele kroppen har dog sit register af kropslige blottelser, hertil kommer fortællelsesne som et ofte fornøjeligt vedhæng. For sprogets vedkommende skjuler sandheden sig bag *eufemismer* (diplomatiske omformuleringer, eksempelvis 'lyskninger' eller 'sædet', der jo er fejlagtigt når adressen visselig er genitalierne), *hyperpler* (overdrivelser), *litoter* (underdrivelser), *ironi* (egl. 'ikke at sige'), samt *synedoker* (indforståelser).

Det skal her tilføjes og kraftigt understreges, at de noget mere farverige gloser og skoser, også uden hoser, bestemt ikke er udtryk for *eskrolali* (uhæmmet

brug af obscøne ord), eller *koprolali* (den uimodståelige trang til at fremsige grovheder, herunder seksuelle frivoliteter eller 'vulgariteter'), af nogen misforstået som seksuel tilfredsstillelse ved at anvende latrinære glosser, det vulgære er såmænd blot det 'almindelige' (vulgaris). Ej heller Bornemanns tilsvarende *lagnolali* og *pornolali/pornolalomani* (den seksuelle lyst ved at fremsætte forbudte ord). Eller tilsvarende kanaliseret seksuallyst igennem at skrive om emner fra kønslivet, det gælder også dem der i læserbreve eller på internettet harcelerer og raser over dem, der ynder at skrive eller tegne uartigheder (*erotografomani* / *pornografomani*). Der er derimod tale om særligt relevante termer til beskrivelse af virkeligheden og navnlig den virkelighed som fortidens tilsyneladende jordbundne og kropsnære mennesker må have været indlejret i. Heri forekommer et historiefilosofisk problem, men artefakterne og visse tegnsystemer resterer. *Den, der til gengæld ikke åbner sig for ordene, åbner sig ikke for verden*, husk at ordene skrives med en tunge i en mund (lingua, language, tunge). Min definition af "skønne" ord modsat konventionens definition af "grimt" sprog, vil altid være de naturlige ord, mundrette og anvendelige efter daglig brug, derfor er dette skrift rensat for såkaldte "bullshit"-ord³ fra managementgenrens, socioteoriens og andre tekniske og bureaukratiske termer, der er så grimme, klodsede og stive, at man tvivler på at de virkelig kan være midler til at tænke 'sandt', for nu at bruge Michel Serres' sprogbrug i hans karakteristik af traditionens menneskefjerne tekniske -cismer, -ismer, -istier, -istiske, -iteter og -logiciteter osf. i *Les cinq sens* (1985). Og endnu tydeligere om de bevidsthedsmæssige skranker som indskrænkede hoveder sætter, i *Eclaircissements* (1992):

"Den hypertekniske sprogbrug i filosofien får mig til at le eller græde, aldrig til at tænke (...). Det ultratekniske ordforråd afføder angst og udelukkelse (...). Men hvis kunstneren aldrig spillede andet end den samme fuga på den samme tone i det samme register, ville han da virkelig være komponist? (...) Filosofien taler med flere stemmer, ligesom i fuga og kontrapunkt, den benytter et multivalent sprog ligesom matematikken, den udtrykker sig ved hjælp af mangetydige lignelser, og i og med denne pluralisme giver den mening."⁴

Jeg iler til med tilføjelsen, at matematikken også er udtrådt af filosofien, der

³ Også kendt under betegnelsen "Bull Shit-Bingo", der desværre stadigvæk er alt for relevant i vor tid: deltagerne, det være sig ved møder, middagsselskaber, forelæsninger, sniksnak o. lign., lægger en brik på en spilleplade bestående af bullshit-ord, og når alle en plades ord er blevet dækket, rejser man sig op og råber: "BULLSHIT!" – Rent faktisk er det konventionen der taler et skident sprog: deres purisme i sprog (og derved tanke) er skiden – de skider på folk.

⁴ Michel Serres: *Eclaircissements*. Paris 1992: 40 f., 139 og 289. Her i Niels Lyngsøes oversættelse i "En eksakt rapsodi. Om Michel Serres' filosofi. Borgen, 1994: 204 ff.

i antikken bar alle discipliner under sin kappe, den er derfor også en filosofisk disciplin i sin grund. Og videre: Tidligere kaldte vi de nævnte handels- og markedsord (/skrig) for varme luftigheder eller teknificerede algoritmer påhæftet mennesker, i vor tid har det udviklet sig til en klam og omsiggribende lunken em, der inficerer alt samvær og samtale. Den fordomsløse samtale eksisterer dårligt nok i et teoretisk tegnunivers og knapt nok når man taler med sig selv (reflekterer). Selv her er man indspundet i de forudsætninger som er indlejret i det sprog der anvendes til refleksionen, og i allerhøjeste grad også i såkaldte objektiviserbare entydigt intenderede sprog, der jo netop bevidst udelukker sider af det menneskelige som det vil beskrive. Derfor må snarere impurisme anbefales; bevidst sprogblending. Banalt, nærmest banant sagt, er dette forud gribende grundvilkår vel altid forekommet hvor primater (mennesker) og dermed magtforhold kommer sammen. De førhistoriske menneskers nære tilknytning til naturen, dyrene, træerne, stjernehimlen, bjergene og floderne m.m., kræver netop en mere jordnær og kropslig tænkning og sprogbrug for tænkeligtvis tilnærmelsesvis at kunne blive afdækket. Hertil netop bl.a. den kropslige argot og neologismer.

Nævnte neologismer vil i sagens natur ikke være til at slå op i en ordbog, men giver sig selv ved nærmere granskning. De er i teksten anmærket med en stjerne (*). Jeg forventer under alle omstændigheder aldrig at en bradyfreni-patient⁵ nogensinde vil få denne bog i hænde.

Det er snarere traditionen / konventionen, der allerede siden oldtiden nærmest har ført sig som mennesker (læs: sindssygepatienter) med navnlig *genofobi* (sygelig og ubegrundet frygt for seksuelle emner), *eurotofobi* (sygelig frygt for de kvindelige kønsorganer), *onomatofobi* (sygelig ubegrundet frygt for at høre visse ord), til dels også *hylofobi* (sygelig frygt for skovtræer), samt *taurofobi* (sygelig overdreven frygt for tyrehorn), *satanafobi* (sygelig ubegrundet og overdreven frygt for djævle, hvorfor at man i stedet ofte omformulerer til dæmoniserede djævfiktioner), og ikke mindst *centofobi* (angst for nye ideer).

Vi ved at tendensen har været i spil mindst siden Moses' dage, ophøjes hos romerne og i middelalderen og igen i victorianismens tid, hvor alt kvindeligt, det cirkulære eller det af trekanter bestående kantede bord og dets velformede ben eller de åbentstående vinduespartier eller skuffedarier, i stedet skulle til-dækkes med nedhængende klunker. Denne puritanisme dukker som bekendt op igen og igen som ideologisk båret reaktion på afklædning af realierne, genitalierne osv. inden for mere naturlige samværsformer. Den 17. januar 1985 bragte *Information* eksempelvis et referat af en amerikansk spørgeund-

⁵ Fatsvag og temmelig langsomt tænkende patient (borger).

ersøgelse ved brevkasseredaktøren Ann Landers (Chicago), med overskriften ”Sex nej tak!”: hundredetusinde kvinder havde svaret på spørgsmålet om hvorvidt de ville være tilfredse med kun at blive kærligt behandlet og til nød omfavnet, for så at glemme alt om samlejet, 72 % besvarede med et ’ja’, heraf var 40 % under 40 år. Puritanismens hykleri lever stadigvæk i bedste velgående under åget af økonomiske, forfængelige, arbejdsmæssige, ægteskabelige eller andre konventionelle interesser, der presser. Temmelig banalt sagt, så kan man altså ikke stole på hvad en gift (forgiftet) mand/woman siger på det sexologiske område, hvad enten vedkommende er gift med en kirke, en institution eller en populationspopularitet eller anden lystenskab til at blive slikket i røven af folk (medieluderi m.v.). – *I dette skrift har den bagvedliggende ambition og intention været at søge at undgå den slags uvederhæftigheder. Formen er derfor desuden holdt i en så konsekvent og konfronterende pointerende form, at der må være noget, der må få enhver til at tænke, uden smålig hensyntagen til modtagerens reaktion, af respekt for selverkendelse og aktion imod dens sanktion, der til enhver tid må have foregangsret.*

Det mere end dobbelte sproglige og tankemæssige sigte i nærværende skrift kombineret med emnets almene karakter, får derved også den særlige mulighed, i det mindste i sin ambition, både at ville skrive til fagfolk såvel som enhver anden, og vil i sit oftest relativt friske sprog og eksempelmateriale måske samtidig kunne få enhver til at læse bogen fra ende til anden – en ambition som vel ellers kun de færreste fagbøger eller glitter- og knaldromantisk damelitteratur i dag tør drømme om. Her skulle altså både være materiale til den der tilsyneladende ofte primært har villet nøjes med en overvægtig, teoretisk erfaring, og den, der hidtil fortrinsvis har villet nøjes med en undervægtig, praktisk erfaring. Husk dog også at læse noterne, hvor der også indimellem er uartige men relevante kommentarer og oplysninger.

Tegning: Karikatur af Knight, med hvinende og prædånende damer, der henholdsvis holder sig for øjne og mund, og alligevel ikke kan få øjnene fra den nøgne skovgud. Beardsley blev også afbildet i en karikatur kaldt "a foot-note", hvor hans ben er bundet til en nøgen satyr, [eng. 'knot', med stumt 'k', knude], og han selv med bare ben og blade om benene som hofte-skjulere, samt en alenlang pegepind, der stritter lige i vejret.

Nu skal man naturligvis være påpasselig med ikke at se seksuelle figurer overalt, som en forsker på området skriver allerede i det 18. århundrede i forordet til et værk om Priapus; det velvidende, at allerede Richard Payne Knight, der havde skrevet *A Discourse on the Worship of Priapus* (1786) med atten illustrative eksempler, blev holdt for nar, bl.a. kaldt "Priapus Knight", og tidligt anmeldt af en gejstlig som "et af de mest usømmelige og uværdige skrifter, der nogen sinde har vanæret en mand, som vil gælde for filosof og lærer". En kritik der gjorde så stort indtryk på Knight, at han fortvivlet forsøgte at indkøbe hele oplaget af sin egen bog, hvilket heldigvis (for os) ikke lykkedes. Se den parodiske illustration, en buskformet Priapus: Attributed to J. Matthews, fra *A Sketch from the landscape, a Didactic poem Adressed to R. P. Knight Esq.* (1794). Samt *a foot-note*, Aubreys Beardsley med en fallisk pegepind fra knæ til hoved og fodlænker bundet til en fallisk herme/Priapus.

Udgivelsen påvirkede anmeldelser af alle hans senere skrifter.

Censur og hæmmeligheder: "Det var dog den stiveste!"

Også Wright (1750-1820), der endog var officielt medlem af det radikale parti i parlamentet i England, men som også havde skrevet en bog om "Priapus Worship", tog sine forholdsregler. Internt har han måske frygtet et tilnavn à la "Priapus-WRight".

Højdepunktet af ignorance var såmænd ikke de tyske bogafbrændinger i 1930'erne, hvor psykoanalytiske skoler blev lukket og bl.a. Iwan Blochs og Magnus Hirschfelds Institut for Sexualvidenskab i Berlin, hvis omfattende seksualteoretiske bibliotek også blev afbrændt. Både i 1937 og så sent som i 1961, blev Wilhelm Fredries surrealistiske malerier konfiskeret af politiet i Danmark – de ville åbenbart have det bedste for dem selv. Så sent som omkring 1950 udgives George Rileys Scotts *Phallic Worship. A History of Sex and Sex Rites in relation to the Religions of all Races from Antiquity to the Present day* [u. år] kun som privattryk og kun for medlemmer af medicinske og juridiske professioner, samt humanistiske fag. Der havde også været bl.a. russiske og tyske forløbere omkring århundredskiftet, men genren kommer egentlig først ud af krogen igen i 1950'erne, efter at bl.a. Kinseyholdets rapporter fra 1948 og 1953 baner vejen for de noget mere åbne 1960'ere og 70'ere. Kirsten Aukens undersøgelser af kvinders seksualitet kom også i 1953. Kinseys interviews var imidlertid udelukkende baseret på 'hvide'

amerikanere, så det kunne selvfølgelig ikke nødvendigvis anvendes på danske forhold. Inden for forskerkredse var man stadigvæk underlagt en jomfrunalsk jura, i Vesttyskland var kutymen fortsat, at det skulle betones i pagineringen af skrifterne, at de kun var tiltænkt forskere og andre "højt kvalificerede læsere" (kvalifiseret*), og kun blev udleveret mod forskerattest eller "forpligtelsesbevis" (Verpflichtungsschein). Nogle noterede tilmed at man ikke måtte lade bogen ligge klappet op⁶ (åbenstående/pivåben), mens andre, f.eks. udgiverne af Lo Duca, de samme steder i bøgerne, henviste til loven i Forbundsrepublikken om at man skulle være fyldt 22 år for at få læsetilladelse til den slags stof, og at eksemplaret kun udleveres mod en skriftlig erklæring om, "at man har afrundet sit enogtyvende leveår, er forberedt på indholdets fordomsløshed, ikke tager anstød deraf, opbevarer bogen under lås og slå og kun gør det tilgængeligt for en læserkreds, der på baggrund af alder og uddannelse, er i stand til at bedømme værket objektivt."⁷ Mange sexologiske værker er fortsat på pavens forbudte liste *Index Librorum Prohibitorum*. Sades værker er ikke medtaget, derimod adskillige filosofers. Pavens katalog, var bogen som Lichtenberg derimod mente burde forbydes.

Herhjemme fik også forlagsmanden Hans Reitzel, der i 1960'erne og 70'erne udgav en række mindre, men frisindede skrifter, skudt porno- og sensationslysten forlægger i skøderne. Han blev kaldt "sengeforlægger Hans Rædsel", udgiver af "Elle-belle-bolle-bogen".

Også psykoanalysen kastede man som bekendt mudder efter samt skød totalitarisme i skoene. Freuds grundlæggende teorier udviklede sig dog i hele perioden, ikke kun hans bevidsthedsteori, der radikaliserede subjekt-objekt-tænkningen. Betegnelsen 'totalitarisme', egner sig bedre til at mønte på politiske ideologier (fascisme, feminisme, marxisme osv.), begrebet har dog altid været temmelig elastisk og de skoler, der har fået stemplet, har ofte snarere været en form for relativisme (nazismens organicisme* som eksempel), hvor man efter forgodtbefindende har integreret hvad der passede i ens kram. Imidlertid rammer betegnelsen, et totalt system, snarere Jungs urmytologiske overbygning om arkaiske grundstrukturer, som han satte i nationalsocialis-

⁶ Fx Charles Waldemar: *Dämonie der erotik*. Reichelt Verlag, 1967: På allersidste side den tyske standardformulering: "Bitte, bewahren Sie dieses Buch stets verschlossen auf! *", s. 553. Bøger i sin grundform tolkede eksempelvis Freud som vaginale symboler; åbenstående minder de fleste (firkantede) bøger om en sommerfugl eller 2 trekanten (*V*).

⁷ Lo Duca: *Das Tabu in der Erotik*. Verlag Kurt Desch, Basel 1967, s. 400. I Curt Riess' antologi fra samme år: *Erotica! Erotica! Das Buch der verbotenen Bücher* (Hoffmann/Campe, Hamburg 1967), er vedlagt en indlægsseddel til underskrift, hvor bogens ejer indforakriver sig med dato på at han er fyldt sit attende leveår, at bogen er til privatbrug, og at den end ydermere aldrig vil blive udlånt, hverken privat eller forretningsmæssigt, samt at den altid vil være under lås og slå og uden for unge menneskers rækkevidde!

mens tjeneste, og Reichs freudomarxisme, der retter ind efter Engels' konception af den sene Marx' økonomiske grundlove, med laveste fællesnævner (arbejdervæsenet) som omdrejningspunkt, som Marx sikkert selv ville have korigeret med tiden, hans ellers egentlig udemærkede filosofihistoriske refleksionsblik taget i betragtning; alle hans medløbere har desværre sjældent været belastet af filosofisk selverkendelse. Hos Reich og Co. ("Reichswehr" og sexualtykikere), omformuleredes det til bioorganiske kropslove, sexualøkonomi. Desuden Lacans strukturelle psykoanalyse, der antager, at der altid er en meningsfuld idé bag og imellem ordene (tegnene); denne parisiske Freud-skolerektion opløste Lacan som bekendt selv i 1980 (som 80-årig), men ikke mindst i opposition til hel- og halvterapeutiske skolerektioner inden for psykoanalysen, der ophøjede problematiske sider hos Freud til doktriner. Når emnet, kønstrækkenes karakteristiske udvikling undersøges, er det snarere tidsperiodernes forsøg på at undvige det kønsspecifikke, der er tendensen; det tendentielle konstateres her som søgt, for søgt og for dårlige forsøg, som de grundigt undersøgte og egentlig temmelig delikate og udsøgte eksempler efterviser i det følgende; det er snarere tilsløringerne og deres krumspring for at tale uden om, der er blevet til absurd "vola-pik", modsat det fællessproglignende (volapük) tilsnit som kroppen og kulturen har talt siden sin begyndelse. Her kan man tale om et grundlæggende fikseret træk hos mennesker. Det er snarere disse, på en gang underbevidste og bevidste bukkespring, der reelt har udviklet sig til nonsens og idioti på stylder, med en let omskrivning af Bentham's formulering. Bl.a. Hans Sperpers teori (1912) bringes i erindring, hvor han foreslår, at ursproget oprindeligt betegnede seksuelle områder og ting som siden blev glemt, denne tanke bekræftes tilsyneladende af empirien, og vil i min konception blive nærmere understøttet.

Empirien består af eksempler fra de fleste fag: filosofi, idéhistorie, mytologi, religionshistorie, arkitektur, film-, kunst-, litteratur- og musikhistorie, sprogteori, historie bredt set, pædagogik, socioteori m.m., psykologi, psykiatri, sexologi, seksualteori, antropologi, etnografi, dans, idræt og sport, anatomi, fysiologi, biologi, medicin, sundhedsfag, etologi, zoologi, kemi, fysik, matematik, teknik og teknologi, handelsuvæsen, journalistik og jura m.fl.

I sin grund vil der under alle omstændigheder altid være tale om filosofi og idéhistorie lige gyldig hvilket fag eller videnskab vi taler om, så vil grunden, forudsætningerne og præmisserne være filosofiske, herunder eventuel metode eller sandhedsdefinition, hvilket også inkluderer den fortolkning og vurdering som enhver empirisk *beskrivelse* indeholder, baggrunden vil være idéhistorisk, og perspektiver og vurdering tilsvarende filosofiske.

I vor tid er fagene, videnskaberne og deres underdiscipliner og skolerektioner ganske vist blevet temmelig omfattende, et overblik var lettere at få i

antikken og op til Leibniz' tid og på Platons Akademi ansås man som færdiguddannet – i alle fag – som halvtredsårig. I dag har der kun været få idéhistoriske projekter hvor man ulejliger sig med at sætte sig bredt og grundigt ind i et emne og dets implikationer, som eksempler må Deleuze, Serres og Sloterdijk nævnes. Desuden har der været mange eksempler på forskere, der fra anden kant har bevæget sig ind på områder uden for deres oprindelige område, for eksempel i Thor Heyerdals tilfælde, hvor man fra traditionelt-konventionelt hold har forholdt sig lige så indskrænket som deres fag og fagperspektiv i forvejen var, og alligevel har eftertiden givet ham ret på flere af de mest kontroversielle punkter. På samme vis får bl.a. den autodidaktiske klæde- dragtsfortolker Broby-Johansen, oprejsning. Navnlig positivismens og dens analytiske arvetagereres enøjede forholden sig over for større sammenhænge, lider vi fortsat under; tidsånden er nærmest udartet i en art aritmomani, den sygelige liderlighed over at optælle alt og opgøre alt i tal (rekordfetichisme osv.). Retfærdigvis må man sige, at dette materielle træk løber som en *rød* streng igennem hele menneskenes historie, antageligvis lige siden de mødte morgenrøden, mater – heraf *materialismen*. Og for at afdække det, må nogen jo gøre sig den anstrengelse (og andre den tjeneste), der ligger i at sætte sig bredt ind i det, der er blevet til forsnærpede emner, og så må smålige skrankeforskere og andre pedantisklystne 'flueknepere' leve med *eventuelle smådetaljers* unøjagtigheder, når blot det ikke indvirker på den større sammenhæng og dennes grund, virkning og perspektiver, for i stedet at nyde og påskønne rejsen.

Endelig skal det også nævnes, at formen i de enkelte afsnit, afspejler samme komplekse sammenhænge, der er indfiltret i hinanden, hvorfor at diskretioner ikke nytter noget, og at der heller ikke er tale om digressioner, når man fra et startpunkt (emne) lander i et andet, det er nu engang vilkårene, der er fortsat tale om *komplex sex*. Hensigten har ikke været at være lummer, skulle det være hændt en gang eller to alligevel, så hellere det end at være en dummer!

Til slut en kommentar til empirisk materiales upålidelighed. Det socioempiriske, fordi at det altid baserer sig på spørgeskemaer⁸, interview eller observation som der generaliseres ud fra, og som man derfor i sagens natur ikke altid kan tage for pålydende, de interviewede lyver, hykler, er under pression eller ligger selv under for ringe dømmekraft o.s.f., desuden er bedømmeren, som nævnt indledningsvis, underlagt samme vilkår, desuden mistænker man ofte, at "forsøgspersonerne" ikke tager det seriøst nok, at de tager pis på de

⁸ Hite baserede eksempelvis sine undersøgelser på 4.500 besvarelser, havde dog udsendt over 100.000 spørgeskemaer. Hvem siger, at det lige var de 4.500 som var de mest repræsentative? Det var de formentlig ikke.

naive og godtroende observatører, og hvem kan fortænke dem i det? Spørgsmålene er som regel *alt* for banale og fantasiløse, og ditto folks egne tilværelser og tilværelsesbeskrivelser. Desuden vil der, når der er tale om etniske grupper uanset hvor de befinder sig, være undtagelser, der ikke med nødvendighed vil gentage sig, hvorfor at andre observatører egentlig ikke burde kunne forvente at møde samme resultat som en tidligere observatør har gjort i et nævnt område. Her relativeres videnskabernes ønske om gentagelighed af for søgsgangen og dens resultater, dermed måske også et lille forsvar, for f.eks. meget udskældte antropologer som Margret Mead, eller Freud for den sags skyld, de har under alle omstændigheder være nødsaget til at fortolke på deres få eksempler, induktionen i sin grundproblemstilling: man kan aldrig med nødvendighed forvente at et resultat vil være det samme næste gang (og måske endda mange år efter) man forsøger sig med problemstillingen, derfor er fordring om verifikation ofte meningsløs. Det gælder såmænd naturvidenskaberne i sin grund, Københavnerskolens ubestemthedsrelation vidner derom. Og det var også derfor at der var tale om kompleks sex hos Freud, og hvorfor at det ikke nødvendigvis var eksemplerne, der var tilpasset konklusionerne, men omvendt; det er ikke altid relevant at inddrage kontrære for søgskonklusioner. Freuds psykoanalyse udmærker sig derimod ved at den driver den enkelte til refleksion og til at tage sit liv op til revision. Medens for eksempel Popper jo heller ikke kan få verificeret sit eget grundideal, der netop forudsætter specifikke fortolkninger og filosofiske sandhedsdefinitioner.

Man vil kunne indvende at jeg induktivt kun udvælger noget materiale og ikke alt. En sådan fordring ville i sagens natur være en umulighed, dog tolker jeg netop kun på det udvalgte. Desuden er fordringen om neutral observation som Bohrs og Heisenbergs erfaringer viser på det atomare mikroniveau, ikke mulige, ethvert kig forandrer observationsmaterialet, på socioniveauet viser resultaterne af etnografers besøg i fremmede kulturer det samme: man tog fremmede sygdomme med (influenza og meningitis m.fl.), der slog store rækker af naturfolk ihjel, tilsvarende under conquistadorernes invasion i Latinamerika. Mens at f.eks. Levy-Strauss' elev, Lizot, der i 1960'erne slog sig permanent ned iblandt yonamierne i Amazonas, Venezuela, indførte prostitution (byttehandel). Missionærernes og antropologernes møde med andre kulturer forandrer både deres egne, samt de gæstende samfunds værdisæt, verdensperspektiver og genetik. Den neutrale tilskuer eksisterer ikke. Min udvælgelse ligger derimod navnlig på de fysisk-stationære kulturelle artefakter. Desuden vil man kunne indvende at jeg kun inddrager nogle pro- og kontraargumenter i forbindelse med materialet, ikke alle. Det vil dog tilsvarende ligeledes igen være en umulighed. Det andet problem er netop de nævnte kulturelle og sproglige fortolkningsskranker som enhver er underlagt,

det gælder både sociomissionæren, socioantropologen, sociopsykologen, socio-socio-sociologen, journalisten osv. osv., at de altid indlæser ud fra egne, og derfor oftest temmelig indskrænkede præferencer. Det burde være banalt og indlysende, men taget disse repræsentanternes *tildelte* gennemgribende indflydelse i alle samfundslag i betragtning, åbenbart ikke. Derfor vil undersøgelsen navnlig basere sig på det temmelig massive *fysiske* materiale, kulturerne levner, artefakterne, hvis oprindelige betydninger folkene oftest har glemt, men som de bærer med sig i krop og sprog. *Artefakterne og kroppene lyver ikke*. Det kræver så den omtalte metateoretiske – sig det bare: filosofiske udredning, for forsøgsvis, at kunne afdække det. Og fordi at det tilsløres af flere og flere lag som tiden går, kræver tolkningerne af begge områders sprog, en bestandig og i sin ambition fordomsfri opdatering og udbygning i forhold til de fleste fag. Derfor filosofiens og idéhistoriens uomgængelighed og uoverskridelighed i analyse af formerne, der gennemgående er righoldigt illustreret i dette værk. Hvorfor at enkeltdisciplinære, for eksempel naturvidenskabeligt-tekniske udlægninger og de ovennævnte socioudlægninger, altid kun vil hænge og kratte lidt i overfladen i specifikt denne sammenhæng. Det forhold gælder også, ellers sympatiske skraldemandsprojekter, som f.eks. Foucaults, der i sin historiearkæologi søgte at rense ud og rydde op, igennem at skrælle lagene af samfundsstrukturene for at afdække visse magtstrukturer i samfundet. Eller Luhmann og andre sociologer, der fortabte sig i systemteoretiske udredninger af tilsvarende lag, uden at komme til nogen 'kerne', idet at man forudsatte, at der ikke var en sådan, derimod uoverskuelige systemer. Samme gjaldt den kritiske teoris *Kritik af oplysningen og dens dialektik*, der i sin nyeste version, i stedet *dikterer* en relativ og overfladisk strukturkerne: flertallet har ret; skønt diskurs ude af kurs – bør gå konkurs. Lægges fokus derimod på de historiske artefakter og kroppens og sprogenes iboende historiskhed, får man skåret igennem overfladiske og relative magtstrukturer og systemlag, for at ankomme til sagens kerne, der populært sagt rummer kærlige og ærlige breve fra fortiden til nutiden: sten, træ, krop og teknik (teknologi'), *taler*.

Lad os åbne øjnene og tage de uartige briller på, her kommer der mastodontisk *anskuelsesmateriale* for den, der ud over ører, også har noget bag og over øjnene, og som bestemt fortjener oprejsning.

Og lad os så komme til sagen, med følgende advarsel til dem, der har svagt hjerte: Sex forude!

Anvendte forkortelser

Anvendte forkortelser eller indstiksord (stik- og stikkeord m.fl.):

B = Bryst, barm, -vorter osv. – Q -menneskenes fodringsapparater.

N = Numse (= R).

O = Oralt (også B og V [O]). – Menneskets mund.

P = Penis, phallós, pik osv. – Mandens avlelem [også B].

Q = Qvinde (også k/m [m/k]).

R = Rumpet, røv, bagdel, anus osv. – Afføringsporten og dens stødpuder m.v.

V = Vagina, vulva, kusse, -læber, pubes, skede m.v. – Kvindens avlsskød.

$\emptyset$ = Øje (også B , O og P).

Første del

Verdensvulvaen – verdensrøven korrigeret

Hvilke egenskaber hos en kvinde tiltrækker et supermandfolk?
Store aktieposter. Store bryster.

Bruce Feierstein: Rigtige mandfolk spiser ikke creme fraiche (1982).

I menneskets evolutionære udvikling skal udgangspunktet have været på partikelniveau, sidenhen fra mikrobaktusser til fisk – allerede han- og huncellerne svømmer omkring, ligesom sædcellens frisvømning i udfordringsfyldte vande. Woody Allen illustrerer det muntert i filmen *Zelig* (1983), også hos vittighedstegnere, hvor det iblandt sædcellerne, hedder: ”Tilbage, tilbage, tilbage! Hun bruger munden, hjeeem!” Gæller udvikler sig til ører, finner til ben, arme og haler samt svømmehud, der kravler op på land, udvikler hud og hår, tager en hundeøglehjerne med i ”farten”, og siden skal have bevæget sig højere og højere op i træerne efter bær og blade; den anatomiske biomekanik finjusteres til dette miljø. Aberne kommunikerer igennem flere koder og filtre – seksuelt er *bagdelen* dog i fokus, forstærket med bavianers røde røv. Forplantningen sker bagfra, undtagelser er bl.a. gibbonaber, der også avler frontalt, iblandt makakaber kendes også frontalfornøjelse imellem hun (-ner) og hun. Iblandt bonoboer (dværgchimpanser) ses udbredt sex for alle i flokkene, og fredsommelighed: sex anvendes i forbindelse med velkomst, konfliktløsning, forsoning og gruppesex. Der er ingen vedvarende forhold, men der er til gengæld heller ingen kendskab til indbyrdes drab. Iblandt flertallet af abestammerne er det derimod hannerne, der dominerer hinanden med gentagne irettesættelser med voldtægter i røven. Det erigerede røde abelem fungerer ligeledes som advarselstegn over for naboabestammer: flere arter har yngre stamme-/bandemedlemmer, løjtnanter, sat ud som vagtposter, der på splitsekunder præsenterer deres stive lem, over for ’gæster’ udefra – betragtet som fjender. Størrelsen på penis afspejler gradvis den nævnte abes rang i hierarkiet, alfahannen har den største. Lemmets relative udvidelsesgrad afspejles her – størrelsen er ikke nødvendigvis en dåbsgave. Lemmet har således flere funktioner – i interaktionen med hunnerne er det dog enden, der er omdrejningspunktet, røven stritter højest og rødest. I denne proces forestiller man sig at arten skal have bevæget sig permanent ned i jordniveau igen, og i denne

forbindelse har det været mere hensigtsmæssigt, at rette sig mod opretstående positioner, heraf navnet Homo erectus (hominid bipedalisme). Næringsindtagelsen varieres, kødproteiner udvikler hjernernes størrelse, bl.a. indtag af krokodillekød satte skub i menneskehjernens størrelse. Flere arter kommer til. Den mindre Homo sapiens sapiens som den kaldes, viser sig fleksibel og overlevelsesdygtig. Arterne skal have interageret seksuelt – man er måske til at starte med forsat med, at sætte hinanden på plads med røvvoldtægter, der udvikler sig til at man også stikker den i det andet ”hul” – molekylærbiologien viser i dag, at Homo sapiens neandertalensis og Homo sapiens sapiens (den nulevende menneskesrace – man selv har tildelt *dobbeltforstand*), er beslægtet. Desmond Morris⁹ udkaster den tanke, at menneskene i denne proces har fundet det hensigtsmæssigt, at henlede fokus fra røven til brystet – ”ballonbrystet” er mest iøjnefaldende frontalt. Hos aber er det karakteristisk at brystet kun svulmer når hunnen er gravid, medens det er det permanent hos menneskehunnen fra puberteten indtræffer. Dette skulle ifølge Morris, afspejle sig hos f.eks. de sidste afstamninger vi kender af fortidsmenneskene: buskmændene i Sydafrika, ikuku-stammen i Kalahariørkenen (der er på 2 x Danmarks størrelse), hvis oprindelige kultur uddøde i sidste halvdel af det tyvende århundrede¹⁰. Unge piger og kvinderne havde permanent store bryster og bagdelen havde fået en ekstratand, den såkaldte steatopyg (fedtbag), for at gøre sig iøjnefaldende i kampen med brysterne. Beskrivelsen af ”hottentotforklædet”, den antagede forstørrede klitoris hos bl.a. ”hottentotvenussen”, Saartjie Baartmann¹¹, fremvist i London i 1810, stemmer ikke. Der er tale om en menneskelig manipulation hos hottentotterne – sanfolket, der forlænger skamlæberne til en aflang V-form, altså ikke engang som et nedadhængende penisfutteral. Formen ligner den fallisk høje spidse stilethæl på vor tids fodtøj til kvinder. Buskmændene, der er små og slanke, yndede at have samkvem på siden, med manden bagest. Det kan ikke kun have været fordi det skulle have været mest hensigtsmæssigt, idet kvinderne var betydeligt bredere end de slanke jægere. Fortalerne for den såkaldte vandabeteori ved Alister Hardy og Elaine Morgan m.fl., begrundet buskkvinders fedtbag med, at det er et reliket fra tiden hvor vandaben samlede mad på stranden – det forklarer imidlertid

⁹ Desmond Morris. Den nøgne abe. Gyldendal, Kbh. 1967.

¹⁰ I dag er der kun få tusinde af san-folket tilbage, der bl.a. lever i Botswana. Først så sent som i 1976, blev de officielt anerkendt som en del af menneskeheden. Tidligere havde de australske aboriginer, så sent som i 1967, igennem en folkeafstemning, fået annulleret den sædvanlige rubricering under Flora og Fauna. Og i den amerikanske forfatning gjaldt slaver kun for 3/5 menneske.

¹¹ Efter hendes død i 1815, blev hendes underliv obduceret og kroppen udstillet på Det Naturhistoriske Museum i Paris. Hendes legeme er først i 2002 blevet sendt til Sydafrika på Nelson Mandelas opfordring, hvor hun 187 år efter sin død er blevet begravet.